

Šialený Východ

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na těchto bohoslužbách (4. adventní neděli) slovy apoštolskými: *Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen*

Introit: (Iz 12, 2-3)

2 Hle, Bůh je má spása, doufám a jsem beze strachu. Hospodin, jen Hospodin je má záštita a píseň, stal se mou spásou.“

3 S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy.

Píseň: 438

Modlitba:

Prosíme tě, Bože, vlej nám do duše svou milost, abychom stále hlouběji prožívali tajemství našeho vykoupení: a dej, ať nás všechny, kteří jsme z andělova zvěstování poznali, že se tvůj Syn stal člověkem. Děkujeme za každý nový den, den nových poznatku, chvíle milosti, ve tvé blízkosti. Děkujeme za otevřenou náruč a přijetí do tvé rodiny. Prosíme, naplň naše životy i dnes na tomto místě radostnou zvěstí. Zvěstí, která se nedá umlčet silou člověka. Amen

I. Čtení: (Sof 3, 14-17)

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná v knize Sofoniáše, ve 3 kapitole, od 14-17 verš.

14 Zaplesej, sijónská dcero, zahlahol, Izraeli! Raduj se a jásej z celého srdce, dcero jeruzalémská!

15 Rozsudek nad tebou Hospodin zrušil, zbavil tě nepřitele. Král Izraele, Hospodin, je uprostřed tebe, neboj se už zlého!

16 V onen den bude Jeruzalému řečeno: „Neboj se, Sijóne, nechť tvé ruce neochabnou!

17 Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, bohatýr, který zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jása a plesá.“

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: 293

Slůvko dětem:

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Buď Tobě sláva“

Kázání: (Lk 1, 26-38)

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, a která nám poslouží jako základ kázání, jsou zapsaná v evangeliu podle Lukáše, v 1 kapitole, 26-38 verš.

26 Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret,

27 k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria.

28 Přistoupil k ní a řekl: „Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“

29 Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená.

30 Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha.

31 Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.

32 Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.

33 Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“

34 Maria řekla andělovi: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“

35 Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.

36 Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a již je v šestém měsíci, ač se o ní říkalo, že je neplodná.

37 Neboť ,u Boha není nic nemožného‘.“

38 Maria řekla: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ Anděl pak od ní odešel.

Milí bratři, milé sestry,

evangelijní příběh nám už napověděly, že hlavní hrdinkou 4. neděle adventní je postava, které se evangelické církve obvykle vyhýbají, snad z důvodu, že jiné církve jí dávají prostoru až příliš. Ano, je to **Ježíšova matka Marie**.

Na jedné straně předmět až bizarního kultu a různé pověřivosti, na druhé straně žena, která má své zásadní místo v Bibli i v dějinách člověka. A proto si ji můžeme připomínat, a to ne jenom tak mimochodem, jako by se do Bible zatoulala - jako Pilát do Kréda, ale připomínat s vděčností. Nejenom jako původce Ježíšova pozemského těla, ale i jako člověka, který v určitém okamžiku **udělal zásadní krok víry – řekl Bohu „ano“**.

Náš příběh ale začíná dost nenápadně, v galilejském zapadákově - Nazaret, zapadákově nejen z pohledu římské veleříše, ale i z pohledu židovské politiky, v „méněcenné“ Galileji oddělené od „těch správných“ Izraelitů a ještě „méněcennějšími“ Samaritány. Prostě něco jako **sudetské pohraničí** nebo **„šialený Východ“**.

Tady žije mladá dívka, kterou rodiče pojmenovali Miriam (po Mojžíšově sestře) a stříhá si metr do svatby s místním tesařem Josefem. Po právní stránce už je všechno domluveno, takže teď jen uspořádat veselku.

Objevuje se ale Gabriel a věci dostávají zcela jiný spád. „*Bud' zdráva, zahrnuta milostí*“ zaznívá tento zvláště slavnostní pozdrav, který doslova znamená „*Raduj se!*“ Marie je zaskočena. Taková hromada komplimentů pro nic za nic.

Ve svém obyčejném životě nejsme zvyklí na zázraky. Ani Maria nebyla. Nebyla to žádná vizionářka ani prorokyně; zabývala se věcmi všedního praktického života. A právě k ní přichází anděl s tím úžasným poselstvím!

Jako když nám přijde obálka, sms-ka nebo e-mail: „*Blahopřejeme! Právě jste vyhráli to nebo ono*“, aniž jste se jakékoliv soutěže zúčastnili, tušíme v tom (pokud nejsme úplně prostého ducha) nějakou čertovinu, nějaké to „**nic není zadarmo**“. Někde kdesi naspodu nenápadně drobnými písmenky a složitou právnickou řečí napsané podmínky. Nezkoušená, mladá dívka je zmatená, vyděšená, andělova slova jí „rozrušila“, „znepokojila“ („zarmoutila“).

„**Neboj se!**“, uklidňuje Boží posel Marii, ale pravý důvod k obavám teprve přijde: „*otěhotníš a porodíš syna*“, kterého čeká skvělá budoucnost a královský trůn. Ale co bude mezitím? Jak to vezme Josef, že dítě není jeho, i když je „**od Boha**“? Jak to přijme rodina, známí, komunita, pokud se to dozvědí?

A Marie, i když žila obyčejný život, přece byla přístupna zázraku, byla vnitřně připravena. A o to jde, milí přátelé. Být vnitřně připraven na setkání s Bohem. Být vnitřně připraven na to, že Bůh tu a tam dělá zázraky, že Bůh posílá své svědky s poselstvím. V Nazaretu jsme svědky zázraku: Boží svatost vstupuje na naši zem, nebeské protíná pozemské, dva světy, dvě dimenze, „**pravý Bůh a pravý člověk**“ – jak to vůbec vyjádřit?

Při **Zvěstování** se děje cosi, co je na hony vzdálené životním stereotypům tzv. slušných lidí, Bůh tu vede člověka (Marii) takřikajíc po hraně a říká: „jediné, čeho se můžeš držet, je moje slovo“. I Ježíš tím vším prochází opřen **pouze o Boha, o jeho Slovo, o rozhovor s Otcem - modlitbu**.

U Boha není nic nemožného, odpovídá anděl nejen na dotaz po technických podrobnostech Božího plánu, ale také jako ujištění stále ještě trochu vykolejené Marie, že se vše děje v té nejlepší režii. V případě Mariině jde o riziko létajícího kamení nebo alespoň rodinné ostudy nebo pár facek od Josefa. Pán Bůh tady začíná „**s čistým stolem**“, se slabou mladou dívkou Marií, aby ukázal, že jakákoliv lidská moc a síla je sama neschopná dát **životu cíl**, který čeká i za hranicemi smrti. Ten přinese až dítě, o kterém je řeč, **chlapec Ježíš**, jehož jméno znamená „Hospodin je spása“.

Mnoho lidí by Gabriela i s radostnou zvěstí poslala do háje; krok do neznáma by pro ně prostě byl příliš velkým rizikem pro opuštění nalinkovaných stereotypů. Tady ale na tuto cestu vykročil malý a slabý človíček, dívka Miriam z Nazareta. **Odvahu víry tu ale přešla Boží milost**. Z dosavadního pohledu milost mimořádná, s ohledem na jedinečnost Mariina úkolu být matkou Božího Syna.

Ano - „*milostí Boží jsem to, co jsem*“ (1K 15, 10) neplatí snad o nikom absolutněji než o Marii.

Bůh se neštítí „**snížit se**“ k nám, podobně jako se neostýchal „**snížit se**“ k Marii z Nazareta. Tentýž Bůh se k nám sklání a oslovuje nás. Natolik se poníží, že jako žebrák „**klepe**“ a čeká u dveří našeho srdce, až mu konečně otevřeme: klepe a volá nás svým slovem. Čeká, až otevřeme, až poslechneme jeho slovo a dovolíme, aby se **jeho Slovo stalo znovu Tělem: v nás!** A podobně jako nazaretská panna můžeme i my vidět tento zázrak ve svých životech, zázrak zrození Božího Syna v našem nitru.

A co zbývá? Nenechávejme Krista, aby čekal venku: chopme se jeho slova v Bibli a vyslovme své „**Amen**“ - Ať se mi stane. Naše víra v jeho Slovo nás spojuje s Ním – je to narození Boha na zemi a člověka na nebi. Po dlouhá tisíciletí, celou věčnost, čekal Bůh na tento okamžik, kdy mu jeho stvoření – člověk prokáže otevřenost svého já a řekne: „*Hle tu jsem, naplň mě svou milostí.*“

Bůh je advent – přicházení: přichází k člověku, protože je milující láska.
Člověk je očekávání, protože má potřebu být milován.

Toto vyprávění začalo u Marie a došlo až k nám a může vycházet od nás, aby se stalo tělem ve všech bratřích a sestřích až na konec země. To je poslání církve.

Modleme se:

Dávám se ti, Pane, k dispozici, otevírám ti své srdce, své nitro s různými bolestmi a otázkami. Ať tvé slovo sestoupí do našeho nitra, do našich tužeb a záměrů, do našich pocitů, do našich vztahů. Amen - ať se tak stane.

Píseň: 281

Ohlášky:

Přímluvná modlitba:

Pane, chceme se přimlouvat za malé i velké, za blízké i vzdálené tobě. Přimlouváme se za děti bez rodičů a rodiče bez dětí. Přimlouváme za slabé i nemocné, ale i za ty silné a neohrožené. Všem se dávej poznat svou milostí. Rozevírej náruč všem, kteří tě hledají, ale i těm kteří ve svém životě bloudí a ztrácejí se i sami sobě. Bože, je i mnoho těch, kteří tě odmítají, vysmívají se a rouhají se – smiluj se nad nimi a dej jim zakusit své milosrdenství. Pane dej nám citlivé srdce, abychom v těchto dnech dokázali prožívat radost z tvého narození. Dej nám sílu zvládat stres i napětí, jak doma, tak i v práci. Naplň nás pokojem, klidem, který nás osvobodí od všeho kolem. Amen.

A společně ještě voláme...

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Píseň: 297

Posláni: (1. Petrův 3, 8)

Všichni buďte jedné mysli, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní.

Požehnání: (Nm 6, 24-26)

24 Hospodin tě požehná a ochrání tě,

25 Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv,

26 Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

Píseň: 485